

9.

Sàigòn, thứ Hai ngày 1/3/1982

Đêm qua ít ngủ, lúc gần sáng lại mơ thấy Đan. Tỉnh giấc, đầu óc thật bàng hoàng ê ẩm. Tôi nhận rằng vẫn còn yêu Đan và tình yêu này được giấu kín dưới lớp vỏ tự ái bình thân. Chỉ một lúc nào không dùng được trong mơ, nó mới phơi bày thực chất mà thôi.

Bằng khuôn tự hỏi sẽ nói gì, tỏ bày gì cùng Đan nếu có gặp?

*/ Đọc lại kỹ càng hơn bao giờ 9 tập nhật ký viết trước và sau khi sanh Vân San, tôi thật vô cùng sững sốt vì những chịu đựng đau khổ và suy nghĩ của mình trong quãng đời 22 tuổi ấy. Có rất nhiều điều trùng hợp với ba năm đi vào đời Đan.

Tuy nhiên một điều ghê gớm tự phân tích và nhận biết ra là *"tại sao"* và *"do đâu"* mà ngày nay tôi sống mãnh liệt, bất thường điên đảo quá, *trái ngược hẳn* với cái tâm tư và con người của năm 22 tuổi?

Do đâu mà tôi ích kỷ đến độc đoán trong vấn đề tình yêu với mọi người đàn ông đi sau?

Những cái *"do đâu"* này đều chỉ là *"kết quả phản nghịch lại"* từ một cuộc sống ngăn ngại nhưng vô cùng chịu đựng dạn dày bên Sơn.

Mười một năm qua rồi. Con trai tôi đã lớn. Nhìn lại tất cả, tôi không ngờ ngày xưa mình bé nhỏ hiền lành đúng nghĩa quá cho một người đàn ông, (một người chồng). Cũng không ngờ ngày xưa mình đau khổ dường ấy! Sự đau khổ vượt mức cho một đứa con gái còn quá trẻ với cuộc đời.

Dù vậy có một điểm *không phản nghịch khác biệt* gì giữa 11 năm sau và 11 năm trước: *"Sự quyết định chấm dứt cuộc sống lứa đôi luôn luôn là đến từ tôi chứ không phải từ người đàn ông."* Tôi làm chủ định mệnh mình một cách mạnh mẽ mà *không phải là chấp nhận* cho người đàn ông lèo lái định mệnh giông bão này.

Ba năm gắn đời vào Đan, luôn luôn Đan vẫn bảo rằng tôi *"không biết làm vợ"*. Nhưng liệu điều này có đúng không khi mà từ năm 22 tuổi, tôi đã là một người vợ hoàn toàn mềm mỏng? Và từ đâu biến thái để có được cái nhận xét của Đan như trên?

Mười một năm sau đọc lại những tập nhật ký cũ, tôi vô cùng kinh ngạc vì những gì mình đã gánh chịu, những gì làm biến thể quá nhiều bản chất thâm sâu nguyên thủy của tôi.

Tôi đã *"từng làm vợ, từng muốn làm vợ"*, nhưng định mệnh khắc nghiệt quá đã giết chết đi cái bản chất *"làm vợ tốt"* trong tôi.

(Nhật ký về Sơn, Đan chưa được đọc và cũng chẳng ai có được điều ấy) dù rằng Đan đọc không sót những mảng đời khác của tôi, nên Đan không hiểu.

Nguyên thủy trong bản chất thâm sâu, tôi vẫn là một người đàn bà tốt, một kẻ mong được sống yên ấm với chồng con, dịu dàng, mềm mỏng và vô cùng hy sinh chịu đựng. Bản chất này, chỉ Sơn thấy được nhưng Sơn cũng đã để mất đi.)

11 năm xưa và 11 năm sau, tôi thay đổi quá nhiều, và *cũng là không thay đổi bao nhiêu* trong những nhận định thông minh sáng suốt về đàn ông để mà quyết định cuộc đời mình.

Từ ngày đầu tâm hồn còn rất ngây thơ trong tình yêu với Vũ, qua đến quãng đời ngắn ngủi hiền lành nhỏ nhẹ bên Sơn, từ thời gian đi vào đời anh Ngọc, cho đến những tháng năm sau đổi diện biết bao thống khổ chết lòng... tất cả đều là như vậy...

□

Sàigòn, thứ Tư ngày 3/3/1982

Chiều hôm qua soạn tiếp các tập nhật ký về anh Ngọc. Tôi làm những điều này vì e rằng sẽ phải bỏ ra đi, nên muốn đem theo những gì đã sống và ghi chép trung thực trong bao năm cũ. Cả một cuộc đời dài chỉ là những mảnh nhỏ được ghép lại, tan tác thương đau, khác hẳn cuộc đời bình thường của bao người đàn bà khác. Mảnh này nối tiếp mảnh kia, thứ tự lớp lang một cách rất xúc động. Thời gian nào cũng có khuôn mặt Định Mệnh dự phần sâu đậm, khắc nghiệt và tàn bạo. Thân hình tôi mỏng manh yếu đuối, nhưng những mảnh đời thì vô cùng mãnh liệt. Để, nếu *muốn hiểu tôi cho được rõ ràng, phải hiểu tận tường từng phần định mệnh trước, sau, ăn khớp nhau như những móc xích của một cơ cấu tâm hồn.*

Mối tình với anh Ngọc vương đầy nước mắt mà phải đến 7 năm sau tôi mới hiểu được cặn kẽ tâm lòng người đàn ông tài hoa khinh bạc ấy khi mọi sự đã chầm dứt hẳn. Và trong những lần hoài niệm chỉ còn biết nhắm nghiền đôi mắt mà suy ngẫm và tiếc thương. Tự nhủ, trong đời phải có lần gặp anh để nói cùng anh một câu duy nhất:

"Ít ra tâm tình anh trao cho tôi ngày đó cũng không phải uổng. Bởi vì đã bảy năm trôi đi, tôi vẫn chỉ yêu anh âm ỉ trong muôn ngàn ngã rẽ của định mệnh."

Yêu người đàn ông tài hoa đau khổ ấy mà một đời đã qua tôi đã nhận được tấm tình mãnh liệt và cuộc sống anh dâng tặng.

Kết thúc trang nhật ký này tại đây bằng bản nhạc *Je Sais* anh vẫn hát cho tôi nghe trong những ngày Dalat với lời giải thích:

"Anh chàng trong bài cũng chính là anh, kẻ không lúc nào ngừng lo sợ em sẽ bỏ ra đi."

"Je sais que depuis bien longtemps, quand tu dis que tu m'aimes, malgré tes serments tu me mens. Quand tu rentres plus tendre mon coeur peut comprendre chez qui tu étais. Et pourtant je me tais. Si je te dis ma peine, j'ai peur que cela te

prenne l'envie de partir. C'est pourquoi je t'écoute mentir et sans doute trahir le seul coeur, qui t'aime... "

(Đã từ lâu, khi em nói rằng em yêu tôi, tôi biết là em đã nói dối, cho dầu đó là lời thề của em. Song, tôi vẫn im lặng. Nếu tôi nói với em những nỗi thống khổ của mình, tôi sợ rằng em lại mang ước vọng bỏ đi. Vì vậy đành nghe em nói dối và không nghi ngờ gì nữa em phản bội tấm lòng tôi đã yêu em...)

[]

Sàigòn, thứ Năm ngày 4/3/1982

Buổi chiều trong căn phòng khách yên tĩnh, tôi đọc nốt những trang đời cuối ở với gia đình anh Ngọc trên Dalat, mùa di tản tháng 3/1975. Bàng hoàng đến sững sốt khi quay lại cuốn phim đời hải hùng ấy.

Một điều sâu xa ghi nhận sau 7 năm chính là cái dáng dấp và tâm hồn trẻ thơ tôi có khi ấy. Thời gian đó tôi đúng là một đứa con nít, ngỡ ngàng vô cùng với mọi sự đảo ngược chung quanh, từ tình yêu cho đến chiến tranh, từ sự xa cách anh cho đến sự sống chung trong cùng một mái nhà với các con anh và người đàn bà ấy... Bơ vợ buồn bã quá.

Bảy năm sau nhận định rằng, dạo ấy anh yêu điên cuồng "*đứa-con-nít-tôi-phiêu-bạt*", vượt qua bao nhiêu cam go để được có, khi có rồi cũng đành để mất. Cái "mất" phát sinh từ nỗi luôn luôn lo sợ "*có ngày tôi sẽ thoát xa khỏi bàn tay cầm giữ của anh*".

Đó cũng là kết quả của một bi kịch giữa hai người.

Giờ đây mọi sự sáng tỏ mới hiểu được cận kề tấm tình anh trong cái thế đứng khó khăn dạo ấy, lại cũng hiểu chính mình một cách sâu xa.

Thời gian cuối cùng còn nhìn thấy nhau, tôi thật sự là đứa con nít tâm hồn tràn ngập cảm nghĩ bơ vợ không người che chở. Tự thấy rất xa lạ với nhiều mặc cảm trong ngôi nhà vợ con anh và xa lạ ngay cả với chính anh. Chẳng phải vì tôi không còn yêu anh, cũng chẳng phải vì anh muốn xua đuổi tôi xa khỏi đời mình, mà tất cả sự việc không thể nào thoát được ra ngoài cái dòng diễn tiến của định mệnh.

Nghĩa là, theo nỗi bơ vợ tận cùng của đứa con-nít-tôi thuở ấy thì dù tình yêu lớn lao bao nhiêu cũng đâu thể nào làm dừng được cánh chim phiêu bạt giang hồ.

Tôi bỏ đời anh ra đi cũng vì lẽ đó.

Phải đến 7 năm sau mới nhận thức được điều rằng, nếu trong định mệnh gian truân này có gì làm cho tôi nuối tiếc thì chính là tấm tình và nỗi tôn vinh đặc biệt anh đã dành dạo ấy cho tôi.

Từ sau khi xa anh, vẫn còn nhiều người đàn ông yêu tôi, nhưng phải nhận thực rằng, chưa người nào có thể cho tôi nhìn thấy rõ ràng nỗi thèm muốn xây đắp của họ. Chưa bất cứ ai tỏ ra cần thiết tôi đến

độ quyết lòng đánh đổi tất cả danh dự, gia đình, bạn bè, xã hội... để có, như năm xưa anh từng hành xử.

Tôi biết phải viết gì vào đây để nói lên trọn vẹn tấm lòng hoài niệm ngoài sự việc nhắm nghiền đôi mắt, hình dung lại một hạnh phúc vô cùng giờ chỉ còn là sương khói mong manh!

Vì có những lúc anh yêu em

Em cảm ơn anh!

Và em ước mong rằng ở nơi khác

Anh sẽ được sung sướng hơn.

□